

Κωνσταντίνα, δεν είσαι μόνη

Συγκλονισμένες από τη δολοφονική επίθεση με οξύ σε βάρος της Κωνσταντίνας Κούνεβα, αισθανόμαστε την ανάγκη να ενώσουμε τη φωνή μας με εκείνη του σωματίου της, της Πανατατικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού, προκειμένου να απαιτήσουμε να σπάσει επιτέλους το φράγμα της σιωπής που καλύπτει την ίδια την αδιανόητη εγκληματική ενέργεια και τους άμεσους αυτουργούς της όσο και εκείνους, ανθρώπους και μηχανισμούς, που τους όπλισαν το χέρι.

Μέσα από το λόγο των γυναικών αυτών, το λόγο της ίδιας της Κωνσταντίνας, προκαλείται ένα πρώτο ρήγμα στο φράγμα της σιωπής, αρχίζει να γίνεται ορατό το αόρατο, να διατυπώνεται το ανείπωτο. Και, ταυτόχρονα, γίνεται αντιληπτό το μέγεθος της συλλογικής μιας κοινωνίας που εθίζεται, χρόνια τώρα, να αντλεί οφέλη από την υπερεκμετάλλευση της γυναικείας, μεταναστευτικής κατά κύριο λόγο, εργασίας χωρίς να αναρωτιέται για το μερίδιο της ατομικής ευθύνης στις γενικευμένες συλλογικές συμπεριφορές.

Είναι βέβαιο ότι η Κωνσταντίνα Κούνεβα κλήθηκε να πληρώσει το τίμημα για το κουράγιο της να μπει μπροστά και να διεκδικήσει αυτή, μια μετανάστρια, στοιχειώδη εργασιακά δικαιώματα για την ίδια και τις συναδέλφους της. Με έκδηλες τις αρχαϊκές όσο και σεξιστικές αναφορές του, ο πρωτοφανής τρόπος της «τιμωρίας» της παραπέμπει σε έναν σκοτεινό κόσμο ασύλληπτης αγριότητας, οι άγραφοι νόμοι του οποίου επιβάλλουν τον κυριολεκτικό αφανισμό του προσώπου και το πνίξιμο της φωνής της γυναίκας που τόλμησε να απειθαρχήσει. Και στο σημείο αυτό, οι ευθύνες των εμπλεκόμενων δημόσιων υπηρεσιών αλλά και

των επίσημων συνδικαλιστικών φορέων είναι ανυπολόγιστες. Τι κι αν η Κωνσταντίνα και το σωματείο των καθαριστριών δεν σταμάτησαν τα τελευταία χρόνια να καταγγέλλουν απίστευτες παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας, μαφιόζικες εργοδοτικές πρακτικές, απόλυτη αδράνεια των ελεγκτικών μηχανισμών; Το προσοδοφόρο για τους επιτήδειους σύστημα των εργολαβιών εξαπλώθηκε (και) στον δημόσιο τομέα επιβάλλοντας ένα καθεστώς απόλυτης αυθαιρεσίας, το οποίο συνεχίζει να κλειάζει κάθε έννοια εργατικού δικαίου. Έχοντας εξασφαλίσει τη σιωπηρή συναίνεση των αρμοδίων, οι εργολάβοι ανέπτυξαν έτσι ένα σύστημα που τους επιτρέπει να μην κολλούν τα απαραίτητα ένσημα, να μην πληρώνουν υπερωρίες και να δηλώνουν πλασματικές ώρες, να υποχρεώνουν τις εργαζόμενες να υπογράφουν για αποδοχές που δεν εισέπραξαν και λευκά χαρτιά για την περίπτωση απόλυσής τους, να τις απειλούν με το παραμικρό με απόλυση ή με ένταξη στη «μαύρη λίστα», να στήνουν εργοδοτικά σωματεία...

Στο δουλοκτητικό αυτό καθεστώς αντιστάθηκε η Κωνσταντίνα. Στην εργοδοτική ασυδοσία, αλλά και στη συνένοχη κρατική αδιαφορία και τη βολική συνδικαλιστική ανοχή που την έκαναν δυνατή. Το ελάχιστο χρέος προς τη θαυμαστή αυτή γυναίκα, που δίνει ακόμη τη μάχη της ζωής στον Ευαγγελισμό, είναι να απαιτήσουμε να αποκαλυφθούν άμεσα και να τιμωρηθούν οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί της δολοφονικής επίθεσης εναντίον της και, αλληλέγγυες με τις γυναίκες του σωματίου της, να κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να δοθεί ένα τέλος στις απαράδεκτες συνθήκες που συνιστούν την εργασιακή τους καθημερινότητα.

email: femprokuneva@gmail.com